

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: بابک آزاد

۲۸ نومبر ۲۰۱۲

بیش از ۱۱۲ کارگر کارخانه تولید پوشاک در بنگلادیش در آتش سوختند !

در روز شنبه ۲۴ نومبر ۲۰۱۲ بر اثر آتش سوزی در یکی از کارخانه های تولید پوشاک به نام "مد تازرین" در نزدیکی های شهر "داکا" پایتخت بنگلادش، بیش از صد و دوازده کارگر جان خود را از دست دادند. علاوه بر جسد سوخته بیش از ۱۰۰ نفر در داخل ساختمان ، شدت آتش سوزی در آن کارخانه هشت طبقه به حدی بود که بعضی از کارگران برای گریز از حریق با شکستن شیشه ها خود را از ساختمان به بیرون پرتاب می کردند و به همین دلیل هم ۱۲ نفر از آن ها کشته و بقیه به شدت زخمی شده اند. یکی از مأموران آتش نشانی در محل به خبرنگاران گفت که در هنگام بروز آتش سوزی در این کارخانه، هیچ راه خروج اضطراری به خارج از ساختمان وجود نداشته است.

از سال ۲۰۰۶ تا به حال یعنی تنها در ظرف شش سال گذشته، تعداد کشته شدگان کارگر در آتش سوزی های کارخانه های تولید پوشاک در بنگلادش به بیش از ۳۱۵ نفر رسیده است. در آتش سوزی سال ۲۰۰۶ در یک کارخانه دیگر ۶۳ نفر کارگر جان خود را از دست دادند. اما حادثه آتش سوزی در کارخانه "مد تازرین" تا به حال بیشترین رقم قربانی در تاریخ کشور بنگلادش را به جا گذاشته است.

کارگرانی که جان سالم بدر برده بودند اظهار داشتند که آتش از طبقه اول که به عنوان انبار پارچه و لباس استفاده می شد شروع شده و به سرعت به سایر طبقات کشیده شده بود. با شنیدن آژیر خطر، وقتی که کارگران خواسته بودند که محل کار خود را ترک کنند با ممانعت بعضی از کارفرماهای بخش خود روبه رو شده بودند. کارفرمایان از کارگران خواسته بودند که هم چنان به کار خود ادامه بدهند و علت صدای آژیر خطر را به خرابی آن دستگاه نسبت داده بودند. سرانجام وقتی که کارگران با دود سیاه و غلیظ روبرو شده بودند، به تنها در خروجی عقب ساختمان هجوم می آورند اما چون آن در از بیرون زنجیر و قفل شده بود، بسیاری از آن ها از شدت دود زیاد همان جا پشت در خفه می شوند. تنها کارگرانی که به پشت بام ساختمان پناه برده بودند از این فاجعه غم انگیز جان سالم بدر بردند. بعضی از کارگران به وجود سیلندر های آتش خاموش کن اشاره کرده بودند که بیشتر حالت تزئینی

داشته و برای جلب نظر بازرسان ایمنی خریداران فروشگاه های زنجیره ای بزرگ تهیه شده بودند ولی کار نمی کردند.

کارگران این کارخانه سال ها بود که ضمن اعتراض به شرایط وحشتناک کاری خویش تلاش می کردند تا کارفرمایان را به رعایت حداقل مسائل ایمنی و بهبود شرایط کار مجبور سازند. اما کارفرمایان همواره ادعا می کردند که بودجه ندارند و می گفتند: "تحت فشار هستیم که با هزینه کمتر تولید را بالا ببریم". اما این ادعا ها در حالی بود که در آمد خالص بخش پوشاک در بنگلادش در سال مالی ۲۰۱۲ که در ماه جون تمام شد حدود نوزده میلیارد دلار برآورد شده است. بنابراین، علی رغم این که بارها به مسئولین این کارخانه هشدار داده شده بود که مسائل ایمنی را رعایت نکنند اما آن ها توجهی به این هشدار ها نکرده و کارگران را مجبور می کردند که در بدترین شرایط محیط کاری و در شرایط بسیار نا امنی، با نازل ترین دستمزد ها برای تأمین معاش خود کار کنند. لازم است تا تأکید شود که مشتریان تولیدات پوشاک بنگلادش و همچنین کارخانه ای که در آتش سوخت را عمدتاً فروشگاه های زنجیره ای بزرگی چون وال مارت، جی -سی -پنی ، تسکو، مارکس اسپنسر و آی کیا و دیگر فروشگاه های پوشاک امریکائی و اروپائی تشکیل می دهند.

در اعتراض به مرگ فجیع کارگرانی که در جریان آتش سوزی کارخانه "مد تازرین" جان باختند، در روز دوشنبه ۲۶ نومبر هزاران کارگر در "داکا" کارخانه ها را بسته و به خیابان ها ریختند. آن ها در اعتراض به سرمایه داران زالو صفتی که باعث چنان فاجعه انسانی و مرگ بیش از ۱۱۲ کارگر شده بودند با خشم تمام جاده ها را مسدود کردند و درخواست "مجازات مقصرین اصلی این فاجعه" به شعار اصلی آنان تبدیل شد. طبق آخرین گزارشات مطبوعات، صاحبان کارخانه قرار است ۱۲۵۰ دالر بابت بهای زندگی هر کارگر جانبخته به خانواده های آن ها بپردازند!!! اما مگر پول می تواند جان کارگران جان باخته را باز گرداند؟ آیا این مقدار پول مگر قادر خواهد بود درد ها و رنج هایی را که این فاجعه در میان بازماندگان و خانواده های آنان به وجود آورده است، جبران کند؟ صرف نظر از این که هیچ چیز جای جان و زندگی کارگران کشته شده در آتش سوزی اخیر را که به دلیل سود جوئی هر چه بیشتر سرمایه داران اتفاق افتاد، نمی گیرد، اما همین رقم کوچکی که صاحبان کارخانه مذکور قول پرداخت آن را به خانواده کارگران در آتش سوخته را داده اند، خود به تنهایی افساءگر ماهیت استثمارگرانی است که کارگران را در زمان زندگی شان با نازل ترین دستمزدها تا پای جان زجر کش می کنند و در زمان مرگ هم ارزش زندگی آن ها را چنین حقیرانه رقم می زنند.

مسلم است که این واقعیت ویژه بنگلادش و یا این کشور نیست، بلکه در همه جا سرمایه داران با مکیدن شیره جان کارگران جیب خود را پر می کنند و در زمان "حوادث هنگام کار" هم خود را مبرا از تقصیر نشان می دهند. این داستانی است که همزاد عمر سرمایه داری بوده و بیش از چند صد سال است که تکرار می شود. از آتش سوزی کارخانه نساجی در نیویورک در سال ۱۹۱۱ که طی آن ۱۴۷ کارگر زن و مرد و کودک جان باختند؛ فاجعه ای که سر آغاز جنبشی عظیم در راستای احقاق حقوق پایمال شده کارگران زن در جهان شد تا امروز که ۱۱۲ کارگر کارخانه تولید پوشاک "مد تازرین" بنگلادش که عمدتاً هم زن بودند جان خود را از دست دادند، در همه جا این سود جوئی سرمایه داران بوده که جان کارگران را به خطر انداخته است. واقعیتی که نشان می دهد تا نظام ظالمانه سرمایه داری پا بر جاست استثمار و مکیدن شیره جان کارگران و عدم توجه به امنیت شرایط کاری آن ها هم پایانی ندارد. این امر خود ضرورت نابودی این نظام ظالمانه را با برجستگی هر چه بیشتری در مقابل همه کارگران قرار می دهد.

به امید این که اعتراضات کارگری دوشنبه ۲۶ نومبر شعله های آتشی را فروزان تر سازد که در تداوم خود نظام سرمایه داری حاکم را در زبانه های خود بسوزاند تا کارگران بتوانند سیستمی انسانی مبتنی بر منافع و خواست های خود بر خرابه های این نظام ضد انسانی بنا سازند.

نابود باد نظام ظالمانه سرمایه داری!

پیروز باد رزم دلاورانه کارگران سراسر جهان!

چریکهای فدائی خلق ایران

۶ قوس ۱۳۹۱ - ۲۶ نومبر ۲۰۱۲